

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. szeptember 19.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ELFELEJTETT HITIGAZSÁGAINK 1.

Énekek: 162,1-3; 299; 438,1; 398

Lekció: Mt 22,1-9. 14

Alapige: 2Tim 1,9

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük neked, Urunk, hogy egybegyűjtöttél bennünket neved imáadására és magasztalására. Köszönjük, hogy nem kevesebbre hívsz bennünket, mint arra, hogy téged imádjunk, és miközben téged imádunk, feléd fordulunk, elforduljunk mindattól, amitől el kell fordulnunk, ami előtted utálatos, és ami neked nem tetszik.

Köszönjük, hogy nemcsak Andrásról vehetünk példát, aki hallva hívó szótod, még hálóját se vonszolá ki, érted mindent elhagyott, de a történelemben is olyan sok példát vehetnénk hitvalló eleinktől, akikhez érkezett ez a hívás. Áldunk azért, hogy úgy munkáltad Szentlelked által az ő szívükben az üdvösséget, hogy ellenállhatatlanná vált számukra ez a vonzás.

Szeretnénk mi is kérni, hogy hívásod hangozzon ezen az egész földön, különösen itt, a mi gyülekezetünkben, Urunk! Köszönjük, hogy evangelizációs hétre készülhetünk, és elkezdhetjük majd ma este, ha éltetsz bennünket. Hadd köszönjük meg neked, hogy igét készítettél a számunkra, és ahogy énekeltük a fennálló énekben, úgy kívánczik a mi lelkünk a te szent igédhez, mint szarvas a folyóvízhez. Bocsásd meg, hogyha nem így volt, ha nem így van! Kérünk, hogy adj nekünk feloldozást az alól, hogy sok minden vonzott bennünket, sok minden után kíváncsoztunk, ahogy Ézsaiás próféta prófétálta: pénzt adtunk azért, ami nem kenyér, ami meg nem elégíthet!

Köszönjük a te hívásodat, Urunk. Ma is hívjál szent hívással, hívd a te gyermekeidet, a te népedet, és munkálkodj Szentlelkeddel!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Timóteushoz írt 2. levél 1. fejezetének a 9. verséből: *„A ki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végezése és kegyelme szerint, mely adatott nekünk Krisztus Jézusban örök időknél előtte.”*

Kedves testvérek, közeledik október hónapja, és így a reformáció ünnepe, amelyet arra szentelünk, hogy a reformátor eleink által megállapított igazságokat újból átvesszük. Ráirányítjuk a figyelmet azokra a bibliai igazságokra és tényekre, amelyek az évszázadok alatt elfelejtődtek. Isten azt mutatta meg nekem, hogy ne csak az október hónapot szánjunk erre, hanem már a mai vasárnap délelőtt kezdjük el ezt a sorozatot! Óriási szükségét érzem ennek ma különösen, amelynek azt a címet adtam, hogy „Elfelejtett hitigazságaink”. Erről fognak szólni azok a vasárnapi szolgálatok, amikor én prédikálok. Kivéve a jövő vasárnapot, mert akkor az evangelizáció rendjéhez fogunk igazodni, és a hét estének a bezárása lesz majd a jövő vasárnap délelőtt úrvacsorai közösséggel.

A mai napon a sorozat első részét szeretném elmondani ennek az igének alapján, amit most olvastam a 2Tim 1,9-ből, amit Pál apostol Timóteusnak írt: *„aki elhívott minket szent hívással, nem a mi cselekedeteink, hanem az ő saját végzése és kegyelme szerint”*. Ezért a mai istentiszteleten legyen szó az elhívásról! Majd meglátják a testvérek, hogy amit el fogok mondani, abban semmi új nem lesz, legfeljebb csak azoknak, akik nem ismerik az eredeti tanítást, nemcsak a „Sola Scriptura”, hanem a „Tota Scriptura”, a teljes Írás üzenetét. Akik elfelejtették a reformáció örökségét, amit ötszáz év múltával is boldogan vallunk és megvallunk.

Szeretném elmondani, hogy Isten elhívása üdvösségünk kérdése! A Róma-beliekhez írt levél világosan ír arról, hogy üdvösségünknek volt egy Istenben elrejtett nagy, szent titka, melyet a maga idejében meg is cselekedett, véghez is vitt. Pál apostol azért ad hálát az Úrnak, mert hívott minket szent hívással, hogy az elhívó Istent illesse szívünk minden dicsérete és hálája, hogy vallhassuk: egyedül Istené a dicsőség! Ennek az üdvösségünket munkáló szent isteni tervnek a véghezvitelében az első fázis az elhívás. Az első dolog, amit Isten közöl a bűnösökkel, a halálba vesztett emberrel, az az elhívás. A Róm 8,30 beszél erről, amikor azt mondja az apostol, hogy akiket elválasztott, azokat el is hívta, ez egészen bizonyos. Arról ír az apostol, hogy ami valamikor a világ teremtése előtt a mennyben történt Isten gondolatában és szívében, amikor az embert elhívja Isten, az realizálódik, valósággá lesz. Ezt a csodálatos isteni munkát, amit addig Isten kinyilatkoztatott a kegyelem szövetségében, azt az elhívásban közli az emberrel, közli az övéivel.

Erről beszél az apostol, amikor Timóteusnak ír: *hívott minket szent hívással, hogy ennek a kegyelemnek részesei lehessünk*. Éppen ezért, testvérek, nem haszontalan, ha foglalkozunk ezzel a dologgal, mert éppen evangelizációra készülünk, amit mi úgy vallunk és értünk, hogy Istennek egy különleges, felerősített hívása. Nem takaréklángon, hanem teljes lánggal ég Isten felénk kinyújtott szeretete és irgalma.

Mielőtt azonban arról beszélünk, ki az, akit hívott szent hívással, nézzük meg, ki az, aki hív! Így mondja az apostol: megtartott minket ez a mi Istenünk, és hívott szent hívással. Elmondja tehát rögtön a hívás szerzőjét, hogy honnan, kitől ered, aki megtartott minket: rámutat az Úrra. Elénk adja az elhívás célterületét, hogy hogyan hívott: szent hívással, mert a szent Istentől jött, és szentté teszi ezáltal az embert; valamint az okát és alapját, hogy nem a cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végzése és akarata szerint hívott el.

Vegyük komolyan az Efézusbeliekhez írt levélben leírtakat, hogy az Istentől elszakadt ember Ádám és Éva bűnesete óta halott a vétkek és a bűnök miatt. És ez az ember hajlamos és hajlandó minden rosszra, ahogy a Káténk összefoglalja: „természet szerint hajlamos és hajlandó is vagyok Isten és felebarátom gyűlölésére”, akkor az ilyen ember nem is akar, és nem is tud Isten felé indulni, hiszen gyűlöli Istent. És mindaz, ami mennyei dolog, az bolondság őneki – mondja a Szentírás, hiszen fut előle, ahogy Ádám mondja az Édenkertben: „elrejtőztem, mert féltem”. Az ilyen ember nem tud mást, csak menekülni, futni és elrejtőzni Isten elől, nemhogy az Isten felé elindulni.

Tehát, az első kegyelmi tény, amit Isten közöl a bűnössel, az a hívás. Szeretném, ha meglátnák, mennyire szükséges ez, hogy Isten hívja a bűnöst! Mire hívja? Először is önmagához. Az 1Kor 1,10 szerint az apostol azt mondja: „Hű, az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre.” Az elhívás tehát azért történik, hogy Jézus Krisztussal legyünk közösségben. Továbbá, a Jézus Krisztussal való közösség által, a Jézus által megszerzett javakat elvehessük, mert Vele együtt ad Isten mindent minékünk. Ezzel az ördög fogságából kihívja, magához vonja az embert. Ezt nevezi a Szentírás hívásnak, vagy idegen szóval „vokáció”-nak.

Mi ennek az elhívásnak az alapja? Isten kimondhatatlan szeretete és kegyelme, mert megtehetné, hogy nem hív senkit. A bűneset óta Isten megtehetné, hogy nem hív senkit, mert mi mindent elherdáltunk. Nincs jogunk semmi további jóra, amit Isten készít, és Isten akar adni Jézusban. Ezért magasztalja Pál apostol ezt a kegyelmet, azt mondja: „megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem a maga saját végzése és kegyelme szerint.” Az elhívott emberben semmi nincs, amire nézve, vagy amiért Isten elhívott volna bennünket! Sőt, annak ellenére hívott el minket az Úr, amilyenek vagyunk. Hívja a bűnöst, aki ellene áll és ellene tesz. Az elhívás alapja, tehát, Isten végzése.

Az Ef 1,11-ben azt mondja az ige: „... aki mindent – tudniillik az Úristen – az ő akaratának tanácsából cselekszik.” Így az elhívás teljesen az elhívó Istentől függ, és semmilyen mértékben nem függ az elhívott embertől. Mi csak megállapíthatjuk, és boldogan vallhatjuk azt, amit itt az ige elénk tár, hogy hívott minket szent hívással. Kérdezhetné valaki és kérdi is, hogy vajon hívja-e Isten azokat is, akik majd nem reagálnak erre a hívásra; nem indulnak, nem hagyják ott a vámszedő asztalt, mint Lévi, vagy nem hagyják ott a halászhálót, mint ahogy otthagyták a tanítványok közül azok, akik ezt a foglalkozást úzték. A Biblia egyértelmű választ ad: Isten hívja azokat is, akik nem fogják ezt elmondani,

ELFELEJTETT HITIGAZSÁGAINK 1.

hogy „hívott minket szent hívással”. Akik nem veszik ezt észre, vagy nem tudatosítják magukban, azok felé is hangzik a hívás.

Erről szól többek között a magvető példázata. Emlékszünk rá, a magvető példázatában hullik a mag, tulajdonképpen nemcsak a jó földbe, hanem az útfélre és a tövises közé is. A mag az Isten beszéde, és hullik a jó földbe, a tövises helyre, meg a köves helyre is. Nem olyan régen értettem meg, testvérek, hogy miért. Hát ez nem úgy van, hogy a magvető direkt odaveti a magot a köves helyre vagy a tövises közé. Nem, ő a jó földbe veti a magot, de hullik ilyen területekre is azért, mert a jó földet ilyenek veszik körül. A jó föld közelében vannak ezek is, és óhatatlan, hogy ahogy gazdagon hull a mag, ne hulljon oda ezekre a területekre is.

Éppen ezért, így van az evangélium prédikálása is, hogy ott vannak azok is, akik csak hallják Isten ígését, de nem hallják meg. Ott vannak azok is, akik elmennek majd, és azt mondják: kemény beszéd ez, kicsoda hallgathatja ezeket! Hiszen így volt Jézus korában is. Megy Keresztelő Jánoshoz egy sokaság. Jézust is követi egy nagy sokaság, aztán egyszer csak sokan elmennek, akik hallják az evangélium üzenetét és tanítását, mert Isten gyermekei el vannak vegyülve a világ fiai között. Konkoly és búza van együtt.

Amikor Pál apostol Korinthusban prédikál, Isten biztatja azzal, hogy „csak nyugodtan mondd, mert nekem sok népem van ebben a városban”, de Pál ezt nem látja. Nem tudja, hogy kik azok, ezért minden embernek, aki Korinthusban őt hallja, hirdeti az evangéliumot. Nem tudja, hogy hol van a jó föld, kik azok, akik majd azt fogják mondani a korinthusi istentisztelet után, hogy „hívott minket szent hívással”. Isten azonban ezekért prédikáltatja az evangéliumot, nem azokért, akik majd úgy fognak reagálni, mint pünkösdkor, Péter prédikációja után: óh, hát részegek ezek, édes bortól részegedtek meg! Valakik meg, akiket hívott szent hívással, szívükben megkeserednek, és azt mondják: mit cselekedjünk atyámfiai, férfiak? Ahol nincs Istennek népe, ott Isten nem prédikáltatja az evangéliumot.

Tavaly, amikor a gyülekezeti bibliismereti órákon a Cselekedetek könyvével foglalkoztunk, megütötte a fületem egy-két ilyen mondat, amikor Pál azt mondja: „elhajóztunk” – és mond helységneveket, hogy mi mellett hajóztak el. „Általmentünk” – és az apostol nem szállt ki a hajóból. Átmegy egy városon, elhajózik egy város mellett, és nem száll ki, nem prédikál. Maga a Szentlélek sem engedi, hogy Kis-Ázsiába menjen, hanem áthívja Európába, és Filippinél kötnek ki. Ez az első város, de ott prédikálni kell, mert ott van Istennek népe. Ahol meg nincs, oda Isten nem küldi az evangéliumot. Testvéreim, ennek a hétnek az elején nekem az a jó reménységem, hogy ha Isten megengedi az evangelizációt, akkor úgy látszik, itt még van neki olyan népe, akit hívni akar szent hívással! Küld ide evangéliumot, ezért legyünk nagyon hálásak!

Mi a hívás üzenete? Röviden az, hogy térjetelek meg, és higgyetek Jézus Krisztusban! „Térjetelek meg, mert elközelített a mennyeknek országa”, amit hirdetett Keresztelő János és Jézus Krisztus, amikor színre lépett. Akik nem hisznek majd, azoknak is prédikálja. Miért? Úgy látom Isten ígéből, azért, mert

minden embernek, akit Isten teremtett, ez lenne a kötelessége, hogy az Úrhoz menjen, az Urat keresse. Hogy az Isten jósága miatt őhozzá jöjjön, bűneit felismerje, elvegye a bűnbocsánatot, de ha nem teszi, a maga gonoszsága az oka. Most így is mondhatnám röviden: akik meghallják az igét; akik szent hívással hívattatnak...

Honnan ered ez a hívás? Azt mondja az ige: Isten saját végzése és akarata szerint. A hívók elhívásának ez az oka, ez az alapja. Annak, hogy Isten hívja azt is, aki nem fog reagálni, aki nem fog jönni, az az alapja, hogy Isten figyelmezteti: ez a kötelessége! Amikor Keresztelő János hirdette, hogy térjetelek meg, megtértetek? Nem. De miért hirdette? Azért, mert ez volna az ember kötelessége. A reformátorok így mondták: „Az élő Istennek, és ne az ördögnek szolgáljon az ember, mert Isten adta az életet!” Amikor Isten azt mondja, hogy „tartsd meg a törvényt”, azt azért mondja, mert ez lenne az ember kötelessége, hogy annak az Istennek az akarata szerint éljen, aki neki életet adott, és aki őt teremtette.

Amikor az elveszettek felé is hangzik a hívás, abban Isten felajánlja az ő ajándékait, hogy lássák meg, mit veszíthetnek! Ezért magasztaljuk Isten kegyelmét az elveszettek irányába is, mert az elveszettek elé is elé tárja az Úr, hogy aki hisz a Fiúban, annak örök élete van. Vagy hallhatták sokan: jöjjetek énhozzám... és én nyugalmat adok nektek. De sokaknak nem kellett ez a nyugalom. Ezt a Máté evangéliuma 22. fejezetéből értjük meg, ahol meg van írva a királyi menyegző példázata, aki a fiára nézve menyegzőt szerzett, és kiküldte az ő szolgálóit, hogy hívják az embereket, akiket meg kell hívni. És mi az üzenet? Mit tár ott Isten mindenki elé? Azt, hogy milyen javakat készített. „Tulkaim és hizlalt állataim levágva vannak, és kész minden. Jertek el a menyegzőre!” De azok nem akartak elmenni, hanem elment mindegyik a maga dolgára.

Ó, testvérek, hangzik Isten hívása! Hány ilyen ember van ma is, akik nem akarnak elmenni! A hívók felé prédikáltatik az evangélium, és közben Isten Szentlelke által munkál a szívükben, ez a hívás a „vokáció”. Akik nem hisznek, csak az evangélium prédikáltatik, azoknál a Szentlélek nem fog munkálni. Ott nem vokációról beszélünk, hanem „invitáció”-ról, kínálásról. Isten megkínálja az embert, de az ellenáll szíve keménysége miatt. Ezt akarjuk tudtára adni mindenkinek az evangelizációban és minden igehirdetésben: „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van... aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” „A kié a Fiú, azé az élet... aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”

Ezen az egyik ember nevet, és azt mondja, hogy bolondság az egész, a másik meg szent félelemmel kezdi keresni az utat, hogy akkor melyik úton lehet üdvözülni? Megretten: ha én nem hiszek, elveszek? Ezek azok, akiket Isten hív szent hívással. Egy nagyon régi igehirdető mondta ezt a példát: „mint amikor esőt ad a szántóföldre, hullik az a sziklára is minden haszon nélkül.” A szikláról az eső lefolyik, leperreg, a szántóföldben pedig munkálni fogja az áldást, a termést, a gyümölcsöt.

A reformátorok azt mondták annak idején, hogy az is nagy dolog, amikor Isten elé adja a bűnösnek is az életet. Az előző helyünkön az egyik legkomo-

ELFELEJTETT HITIGAZSÁGAINK 1.

lyabb hívó testvérünket temettem néhány évvel ezelőtt. Nagyon példás életet élt ő és a családja is. Bibliakör-vezető, imádkozó ember volt. Ragyogott az arca, mindenkinek segített, ahol tudott, békesség, nyugalom vette körül. Sok hitetlen volt a temetésen, és persze Istennek nagy népe, és a hitetleneknek majdnem sírva könyörögtem: hát nem kívántok ilyen életet, mint amilyen Laci bácsié volt? Hát nem kell ez a békesség, ez a nyugalom? Testvérek, a hitetlenek elmentek úgy, hogy nem kell: maradunk a veszekedésben; maradunk a békétlenségben; maradunk a szívünk keménységében; maradunk a bűnünkben! „De ti nem akartátok...”

Áldjuk Istent azért, testvérek, hogy hívása hangzik messzi földeken, szolgálái még hirdetik sok-sok helyen! – mondja egy lelki ének. Igen, ez lenne a kötelesség! Valakiket Isten hív, úgy hívja, mint bűnösöket. Bennünket se azért hívott, mert látott bennünk valamit. Amikor gyermekkoromban fociztunk, a csapatkapitány kiválasztotta a játékosokat, hívta a maga csapatába, és mindig a legjobb focistákat hívta először. Amikor Isten hív, akkor nincs mire hivatkozni, hogy a jókat vagy az arra érdemeseket hívja. Isten kiadja a parancsot: menjetek a keresztutakra, hívjatok mindenkit! Éppen ezért, Isten úgy hívott bennünket is, mint bűnösöket. Semmi érdem, semmi tetszetősség, semmi jó nem volt bennünk.

Ezért hivatkozik arra az apostol, hogy „csak az ő saját végzése szerint”, és hogyha ezzel valaki szembeszáll, akkor a Rómabeliekhez írt levél 8. részének idevonatkozó igéjében láthatja: Ki vagy te, óh, ember, hogy szembeszállsz az Istennel? Ki vagy te, óh, ember – kérdi Pál apostol – hogy perelsz az Istennel? Az apostol ezt a szót használja, Károli fordításában, hogy „versengsz az Istennel”. Úgy hív minket, mint bűnösöket. A Máté 9,13-ban mondja az Úr Jézus: „Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre”, és arra hívja őket, hogy Istennek engedelmeskedjenek, lelkileg megéledjenek. (Ef 2,1; Kol 2,13; Tit 3,3) A bűnös elhívását egészen Istennek tulajdonítjuk.

Boldogan áldjuk, hogy hívott minket szent hívással, és elismerjük, hogy nem a mi cselekedeteink szerint, hanem kegyelme szerint. Így akik elhívatnak, az üdvösségre hívatnak, a Jézus Krisztussal való közösségre, és a benne kapott javaknak, jótéteményeknek az átvételére. Így értjük meg azt az ígét, amit sokszor nem értünk a Mt 22,14-ből, amikor azt mondja az Úr Jézus, hogy „sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak”. Egy kicsit régies ez a szó, így lehetne inkább fordítani: sokan vannak, akik felé hangzik a hívás. Sokan vannak, akiket hív az Úr, de kevesen vannak, akikben Szentlelke által úgy munkálkodik, hogy készsé tegye őket a jóra, akarátának cselekvésére. Az Isten akaratára, hogy az ilyen ember térjen őhozzá.

Becsüljük meg ezt a kegyelmet! Pállal együtt mi is örüljünk és adjunk hálaát azért, hogy hívott minket szent hívással! Ez a nagy kegyelem átkarolt bennünket, és elhívott Jézus Krisztus követésére. Magasztaljuk azért az Urat, hogy készsé tett bennünket, mert magunktól erre semmi készség nem volt! Nagyon sokszor emlegetem Pál apostol elhívását ott a damaszkuszi úton. Nemhogy lett volna benne valami, amit Isten nézett volna, hogy őt elhívja, hanem annak el-

lenére hívta el, amit tett. Azt mondta: „Üldöztem Krisztus egyházát, erőszakos voltam.” Azért beszél így magáról, hogy kizárjon minden emberit.

A Biblia kizár mindig, minden emberit, és Istennek ad csak dicsőséget. Akkor nem mondhatnánk, hogy „Soli Deo Gloria!”, „Egyedül Istené a dicsőség!”, hanem részben a mienk is lenne, ha nekünk is lett volna benne részünk. Ez a reformációnak is újból felfedezett bibliai igazsága volt, és ma is annak tartjuk. Ötszáz év után is valljuk: e régi hír, örökre új. Isten meg nem érdemelt kegyelme ott van az elhivatottak felé, ott van az elveszettek felé is, mert hallják az evangéliumot. Egy külső hívás hangzik felénk is, egy kínálás. Vajon hány ember hallja azt, hogy higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz? Azt mondja a Zsidókhoz írt levél, hogy a bizonyságoknak fellege vesz minket körül. Miért? Azért, mert voltak olyanok, akik a hívásnak engedtek, mint Ábrahám, meg a többiek, akik ezt a hívást komolyan vették: hívott minket szent hívással, és elindultak. Nem fordultak vissza – bár visszafordulhattak volna –, mert a menygyeiek után mentek, arra törekedtek.

És rajtad, rajtunk keresztül is hirdettesse Urunk a hívó szót, mert mi nem tudjuk, ki fogja meghallani, ki fog szívében megkeseredni bűnei miatt, és jönni a kegyelem egyetlen forrásához.

Aki, testvérek, ezt komolyan veszi, az nem tud mást, csak Istent magasztalni és áldani a meg nem érdemelt kegyelemért, a Jézus Krisztusban megtapasztalt váltságért, bűnbocsánatért, az általa kapott javakért és ajándékokért! Hála legyen Istennek, kimondhatatlan ajándékáért!

Ámen.

Imádkozzunk!

Istenünk, jogosan fordulhattál volna el a bűnbeesett emberiségtől. Köszönjük, hogy te mégis már az Édenkertben lehajoltál a bűnöshöz, ígéretet adtál számára, szövetséget ajánlottál, készítettél. Örök végzésed és kegyelmed szerint megígérted, hogy eljön a Szabadító, az Úr Jézus Krisztus. Köszönjük, hogy ő nem az igazakat hívta, hanem a bűnösöket. Áldunk téged, Szentlélek Isten, hogy úgy munkálkodtál a szívekben, hogy meglágyítottál, készé és hajlandóvá tettél szíveket, életre keltettél a lelki halálból, hogy tudjunk járni a mi Urunk, Jézus Krisztus útján, és tudjuk őt követni a mindennapokban!

Ó, bárcsak sokan vallanánk ma: hívott minket szent hívással! Csoda, hogy itt lehetek, ígét hallgatok, gyülekezetben vagyok; hogy ismerem az Úr Jézus Krisztust; hogy megláthattam az ő drága vérének bűntörlő erejét, váltságának és érdemének hasznát. Tiszta csoda, hogy hívott szent hívással. Köszönjük, hogy ezért bízta az apostol Timóteusra is annak idején, hogy ezt a hívást ő is tovább harsogja, az evangélium üzenetét mindenki felé képviselje, mert mi nem tudjuk, hogy kik azok, akiket te hívsz szent hívással.

Most azért könyörgünk, hogy legyenek itt olyanok ezeken az estéken, amelyek ránk következnek, akik nem azt mondják, hogy kemény beszéd ez, akik nem azt mondják, hogy kicsoda hallgathatja ezt, vagy, hogy édes bortól részegedtek meg, hanem azt mondják: igaz az Isten ígéje, és nem állhat senki elle-

ELFELEJTETT HITIGAZSÁGAINK 1.

ne! Elindulok, és követem az Úr Jézus Krisztust mindenén át! „Ha nincs is tár-
sam itt, követem mégis őt. Nincs visszaút. Nincs visszaút.”

Ezért kérjük Szentlelked áldott jelenlétét, belső munkáját és belső hívását,
Urunk, hogy tedd késszé azokat, akiket eleve ismersz, hogy most történjen meg
az a csoda, amikor realizálódik a te örök tanácsvégzésed az életükben, és a te
kegyelmed láthatóvá válik a testükben is! Kérünk, hogy legyél velünk, Urunk,
ne hagyjál el minket, kísérd lépteink és legyél közöttünk!

Ámen.

398. ének

d *Hatton J., 1793.*

Úr lesz a Jé-zus min- de- nütt,
Hol csak a nap- nak fé- nye süt,
Úr lesz a mesz-sze ten- ge- rig,
Hol a hold nem fogy s nem te- lik.

2. Őneki mondjunk hő imát, Díszítsük azzal hom-
lokát, Jó illat legyen szent neve, Minden napon dicsérete.

3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsőségét zeng-
jétek, Gyermek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent
neve!

4. Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás,
Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtés dicsérje, A Király Krisztust
tisztelje; Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld
mondja rá: Ámen.

Watts Izsák, 1713.